

ΑΪΣ ΓΙΩΡΚΗΣ

Ἄδὲ μαντάτος σκοτεινόχ, χαπάρκα μαυρισμένα
πού ἔδειξαν οἱ ἀσεβεῖς στόγ κόσμολ λυπημένα.
Ἐπλάνησέν τους ὁ ἐχθρός κ' αἰ γίνηκεδ δικός τους
κ' ἐκ' εἶνοι ἐνομίσασιμ πώς ἦταν ὁ Θεός τους.
Ἐπλάνησέν τους ὁ ἐχθρός μέσα εἰς τήγ καρδίαμ,
μήτε Χριστόν ἠθέλασιμ μήτε τήμ Παναγίαν
οὔτε Θεόν νά κράζουσιμ, ὁποῦναι σωτηρία.
Ἐτύφλωσαν τά μ' ἄθκια τους κ' αἰ βράξασιν τ' αὐκιά τους
κ' αἰ πού τήλ λύσσαν τήμ πολλήν ἐτρώαν τά παιθκιά τους.
Ἐκεῖνοι δέν ἠθέλασιν πλοῦτογ κ' ἰ ἀρκοντωσύνημ
μόν' ἦταν ν' ἀφανίσωσιν τήχ Χριστιανοσύνην.
Ἐστάθηκεν ὁ Δέκιος μαζίμ μέ τόμ Μαξίμον
νά ἐξολοθρεύσουν τόχ Χριστόν, νά τόν ἐστήν' ουγ κ' εἶνον.
Πκιάσαγ κ' ἐστήσασιβ βωμούς κ' αἰ καταθυσιάζαχ,
χρυσώσαν ἕναν εἰδωλογ κ' ἐκεῖνον ἐδοξάζαν.
Ὅπκοιός ἐπίστευκεν σ' αὐτόν, εἶχ' ἐν ἐλευθερίαν
κ' ἰ ὀπκοιός πιστεύκει στόχ Χριστόμ, μεγάλημ μαρτυρίαν.
Ἀκούσατε, Χριστιανοί, πολλά νά λυπηθῆτε
γιά τά κακά πού κάμνασιν οἱ ἄνομοι ἐχθρίται.
Ἐπκιάν' ἀν τοὺς Χριστιανούς καί τοὺς ἐβασανίζαν,
τό σῶμαν τους μέσ' στά λαμπρά τό μαυροκατσουρίζαγ.
Κ' αἰ ὀσοι δέν ἠδύναντο ἐκρύβοντο σ' ὀρμάνιγ
κ' ἰ ὀσοι παρουσιάστηκαν ἐφόρησας στεφάνιν.
Ἐμολογοῦσαν τόχ Χριστόν ἐμπρός στοὺς ἠγεμόνες,
ἔμ' μέσα στόμ Παράδεισον εἰς πάντα τοὺς αἰῶνες.
Δοξάζω Σε, καλέ Θεέ, πού 'σαι στά ψηλωμένα,
ὀπου γινώσκεις τά κρυφά καί τά φανερωμένα!
Δόξαμ μεγάλην ἔδωκες, χάρις στοὺς Ἄποστόλους
νά Σέ κηρύξουν εἰς τήγ-γῆν, νά Σέ πιστέψουσ σ' ὀλους.
Ἐδόξασες τόγ κόσμος Σου π' Ἀνατολήν ὡς Δύσιγ
καί τρέξασιν οἱ Μάρτυρες σάν τό νερόσ' ἀτήβ βρύσιν.
Ἐδόξασες τόν Ἄγιομ πού τόγ καλ (λ)ιεργοῦσιγ
καί κάμνουσιμ μετάνοιες καί τόν ἐμπροσκυνοῦσιδ.
Δόξαμ μεγάλην ἔδωκες τ' Ἄγίου Γεωργίου,
ὀπού ἀνέστησεν νεκρούς ἐμπρός τοῦ Συνεδρίου.
ἌΟ Ἄγιος Γεώργιος ἀπό τήμ Παλαιστίνην
ἐπήγεγ κ' αἰ πολέμησε γιά τήν Χριστιανοσύνην.

Ἐπκίασεν τον ὁ βασιλιάς, κάμνει τομ πολεμάρχογ
 κ' ἐπῆγε κ' αἰ πολέμησεμ μέ τό πολ' ὕφ φουσαῖτον.
 Ἄγάπαν τον ὁ βασιλιάς, γιαιτ' ἦταμ κολληκάριγ
 κ' ἔστησεν τομ πουπανωθκίος στ' ἀσκέριφ φλαμπουράρην.
 Ἦτανε δέ καί ὁμορφος, ἦταγ καί παλληκάριν,
 τό πρόσωπόν του ἔλαμπεσ σάγ καθαρόφ φεγγάριν.
 Π' ἦδᾶ κ' αἰ καβαλλίκεψεν τόν ἄππαρον τόγ-γρίβαγ
 κ' ἐπῆγεν κ' αἰ πολέμησεν εἰς τήγ Καππαδοκίαν.
 Ἐδείχτηκεν ὁ Ἄγιος μέγας καί λαμπροφόρος
 καί νικητής ὑπερμάχος, μέγας τροπαιοφόρος.
 Ἐνίκαμ πάντα τούς ἐχθρούς πού τόν ἐπολεμοῦσαν,
 τās χώρας ἐλευθέρωνεμ πού τās καταπατοῦσαν,
 Ἐνίκησεν τόδ Δέκιον, ὁποῦταβ βασιλέας
 κ' ἰ ἀφάνισεν τὰ εἰδωλα' πού τόν ναόν τῆς Ρέας.
 Συνάχτην τό Συνέδριον εἰς τήγ Καππαδοκίαν
 νά κάμνουσιν τούς Δαίμονας εἰς τόν ναόν θυσίαν.
 Ὁ Ἄγιος ἐστάθηκεν στό μέσογ κ' αἰ φωνάζει:
 — Ἐδῶ νά εἶναι ὁ Θεός, ὅπου μ' ἐξουσιάζει.
 — Ἐπρόσταξεν ὁ βασιλιάς νά τόγ κατασπαράξουν
 κ' αἰ ν' ἄψουμ μίαλ λαμπρακι' ἰάμ μέσα νά τόμ πετάξουν.
 Ἐβαλαν τομ μέσ' στό λαμπρόν ἐμπρός τοῦ Συνεδρίου
 κ' αἰ μέ κοντάρκα σίερα χτυποῦσαν τοῦ Ἄγιου
 Βάλλουμ τομ μέσ' στήφ φυλακήδ, δὴν' ουν τομ πάσ στό στῦλ' ογ
 καί βάλλουμ πάσ στά στήθη του ἕναμ μεγάλολ λίθον.
 Ἐπρόσταξεν ὁ βασιλιάς κ' αἰ μέ τῆσ συντροφικιά του
 νά βγάλουσιν τόν Ἄγιον, νά πάγη ἐμπροστά του.
 Κ' αἰ τό πρῶν ἐφκάλαν τογ κ' ἐπῆραν τοδ δημ' ἔνογ
 κ' αἰ ἦταμ μαῦρος κ' αἰ χλωμός σάγ καταδικασμένος.
 Κ' αἰ πολοῶται ὁ μίαρος μέ βρωμισμένοσ στόμαν
 τ' Ἄγιου ἀναγέλασεσ στό ἰδικόν του σῶμαν.
 — Ὡρα τωρά, Γεώργιε, νά ἦρτεν ὁ Θεός σου
 νά σέ ἐγιάτρεψεν τωρά στήδ δίκην ὁ Χριστός σου
 — Μέ τοῦ Θεοῦ τήδ' δύναμιγ καί τοῦ Χριστοῦ τήμ πίστην,
 ὄσα κακά μοῦ ἔκαμεσ τίποτα δέσ στηρίχτην.
 — Θυσίασε εἰς τούς Θεούς διά νά σέ τιμήσω
 καί μέ μεγάλεσ δωρεές νά σέ εὐχαριστήσω.
 — Δέν ντρέπεσαι ὡς βασιλιάς τούς δαίμονας λατρεύεις,
 καστιγορίζεις τούς πιστούς καί τόν Χριστόν ἐμπαίζεις!
 — Γεώργιε, Γεώργιε, ἔλα νά θυσιάσης,
 βάλλω σε εἰς τὰ βάσανα, τὰ σπλάχνα σου σπαράξεις!
 — Τά βάσανα τοῦ βασιλιᾶ ἐν τῶμ μορῶμ παιχνίθκια
 καί δέν ἀρνοῦμαι τόν Χριστόν, νά προσκυνῶ σανίθκια
 Ἐθύμωσεν ὁ Δέκιος, δέν ἤμπορεῖ νά κάτση,
 λαμπρόμ μονάχα γύρεψεμ μέσα νά τόμ πετάξη
 κ' αἰ μέ ποδίνεσ-σίδερα μέ τὰ καρφκιά ραμμένες
 κ' ἰ ἀπού τήβ βράστημ ποῦχασιν ἦταγ κοκ' κ' ἰνισμένες.

Κί ἐκ' εἶ χαμαί ὁ Ἅγιος εὐρέθημ πληγωμένος
κ' αἶ' πού τόμ πόνον τόμ πολ' ὕν ἦταμ παλαβωμένος.
Τά μέλη του σπαράχτηκαν, τό στόμαν του ἐκάην,
ἢ μίλλα του ἐστράγγ'ισεν, τό γαῖμαν του συνάχτην.
Ἐπό τούς πόνους τούς πολλούς ὁ Ἅγιος ἐχλωμώθην,
ἢ δύναμῖς του κόπηκεν, τῆς ὥρας ἐνεκρώθην.
Ἐπό τούς πόνους τούς πολλούς ὁ Ἅγιος ἐφύρτην,
ἐφύρτηκεν κ' αἶ' ἐπ' σεχ χαμαί κ' αἶ' προσευκῆθηγ.
Κ' αἶ' ἀν'οἶξεν τά χ' εἶλη του, τοῦτον τόλ λόολ λέει,
λαλιά του ἦταμ πούλβερη, μέσα καρκιά του κλαίει.
— Ἄλοῖμονον, ἀλοῖμονοχ, Χριστέ μου κ' αἶ' Θεέ μου,
τωρά πού μέ καστιοροῦν ἔλα, βοήθησέ μου.
Ἐπρόσταξεγ κ' ἰ ἐφέρασιν ἕναν τροχόμ μεγάλο
κ' ἰ ἐδήσασιν τόν Ἅγι ογ κ' ἰ ἐκρέμ'ετογ κ' εἶ πάνω.
Μοναῦτα στήσαν τόν τροχόμ πολλά ἴταμ ψηλωμένος
κ' ἰ ἐδήσασιν τόν Ἅγιοσ σάγ καταδικασμένον.
Ἐφκάλασιν τόν Ἅγιογ κ' ἰ ἐδήσαν τογ κ' εἶ πάνω
τά χ' ἔρκα κ' αἶ' τά πόθκια του ἐμπροσθεν τῶν τυράν(ν)ων.
Πάσ στόν τροχόγ καρφώσασιγ ζύλα πελεκ'ημένα
μέσ' στά σανίθκια μπήξασιγ ξιουράφκια ἴκονισμένα,
ἄλλα στενά κ' ἰ ἄλλα πλαθκειά κ' ἰ ἄλλα καμαρωμένα
κ' αἶ' ἄλλα ἴσ'ια στέκουνταγ κ' ἦταφ φαρμακωμένα.
Τότε γυρίζουν τόν τροχόν ἐπάνω στά ξιουράφκια
κ' αἶ' τό κορμίν τ' Ἄι-Γιωρκοῦ ἐκάμαν το κομμάθκια.
Τά γαίματά του τρέχασινσ ἀν τό νερόσ στήβ βρύσηγ
κ' αἶ' κ' εἶνος ἐμουγγάριζεθ: Θεγέ μου, κάμε κρίσιν.
Τά γαίματά του τρέχασιν κ' ἐκάμανσιγ κολύμπες
κ' ἰ ὄσοι ἦσαχ χριστιανοί ἐβλέπαμ πού τέσ τρῦπες.
Τά γαίματά του τρέχασιγ χαμαί κ' ἐκαμαρίζαγ
κ' ἰ ἀκόμα οἱ ἀσέβαστοι πολλά τόφ φοβερίζαγ.
Κ' αἶ' πολοᾶτ' ὁ μίαρσ νά τοῦ ἀναελάση
— Ποῦν' τόχ Χριστόγ-, Γεώργιε, νάρτη νά σε ποσπάση;
Μοναῦτα γίνεται σεισμός, σκοτείνιασεν ὁ τόπος
κ' εὐρέθηκεν ὁ Ἅγιος γιαμένος, ὅπως πρῶτα.
— Ἐστραψεγ κ' αἶ' ἐβρόντησεσ, σκοτείνιασεν ὁ τόπος
κ' ἰ ετρεμε-γ-γῆ κ' αἶ' θάλασσα πού τόμ πολ' ὕν τόφ φόβογ,
γιατί κατέβην ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ Κυρίου
κ' ἰ γιάτρεψεν τόν Ἅγιον ἐμπρός τοῦ Συνεδρίου.
Ἐπρόσταξεν ὁ Κύριος κ' ἰ ἀν'οἶξεν ἢ νεφέλη
κ' ἰ ἐδόξασεν τόν Ἅγιοσ σ' ὄλην τήν οἰκουμένην.
Οἱ στρατιῶτες πῆραν τον εἰς τόν ναόν τῆς Ρεάσ
κ' αἶ' ὄλοι τους ἐπίστεψαχ Χριστόν τόβ βασιλέαν.
Τό ἄκουσεν ὁ μίαρσ, ὄλους ἐσκότωσέν τους
κ' ἰ ἀπό τό μιάρσκαστρον ὄλους ἐπέταξέν τους.
Πιστέψασιν εἰς τόχ Χριστόν οἱ δύο ἀφεντάδες
κ' ἰ οἱ στρατιῶται ποῦχασιν ἦταθ θκυό χιλιάδες.

Βουλήθη κ' ἡ βασίλισσα νά πᾶ νά προσκυνήση
κ' ἐπίτροπος Μαγνέντιος δέθ θέλει νά τήφ 'φήση.
Λέγει της εἶναι φάντασμα αὐτόμ πού ἐμφανίστημ,
πώς δέν εἶναι ὁ Ἅγιος, ὁπού ἐβασανίστηγ.
Κ' αἱ πολοᾶτ' ὁ Ἅγιος μέ μιάμ φωνήμ μεγάλην.
— Ἐγώ εἶμ' ὁ Γεώργιος, πού εἶχα τόσηζ ζάλη!
Λυπήθηκεν ὁ βασιλιάς, πού ἔγινεν τό πρᾶμαθ,
θυμώθηκεσ στόν Ἅγιον, πῶδειξεν τόσοθ θαῦμα.
Στέκεται θκιαλοῖζεται, τί πρέπει νά ποιήση
κ' αἱ μέ παντοῖα βάσανα νά τόγ καστιορήση.
Ἐπρόσταξεν κ' ἐφκάλασιν ἔναμ μεγάλολ λάκκον,
νά ρίξουσιν τόν Ἅγιον κ' εἶ μέσα μέ τόν τράπτον.
Ἐπρόσταξεν ὁ βασιλιάς τόλ λάκκον νά γεμίσουν
ὄλον ἀσβέστην ἄβραχομ μέσα νά τόν ἰψησογ,
κ' εἶναι τά κοκκαλάκ'ια του κ' εἶ μέσα νά τά λύσουν.
Κάμνει τρία μερόνυχτα στόλ λάκκον τόγ κλεισμένον
ὁ Ἅγιος μέσ' στά λαμπρά ἤταθ θανατωμένος.
Ἐπὸ τήχ χογλασοῦραν του ἔφκαινέν ἡ βοή του,
τ' Ἅγίου δέν ἐβλάβηκεμ μάλλα τῆς κ'εφαλῆς του,
γιατί κατέβην ἄγγελος κ' ἐδρόσιζεν τήφ φλόγαγ
κ' ἐγιάτρευκεν τόν Ἅγιον, ὁπού τόν ὠμολόγαν.
Στέζ τρεῖς πᾶσι κ' ἰ ἀν' οἴουσιν τόλ λάκκον τόγ κλεισμένον
κ' αἱ ἠῦρασιν τόν Ἅγιον ὀρθόγ κ' αἱ λυτρωμένον.
Τότε, ὄσοι τό εἶδασιν τό φοβερόν τό θαῦμαγ,
κ' αἱ τότε ἐπιστέψασιν εἰς τόθ Θεόν τ' Ἅγίου
κ' ἰ ὠμολογοῦσαν τόχ Χριστόν ἐμπρός τοῦ Συνεδρίου.
Ἐπρόσταξεν ὁ τύραν(ν)ος τόν Ἅγιον νά δήσογ
κ' ἰ νά τόδ δήσοσισ σφιχτά νά τόν ἐξηνυχίσουν.
Ἐπκιάσασιγ κ' ἐδήσαν τος σέ τέσσερα παλλούκ'ια,
φέρνουσιγ κ' αἱ σπαλάγκαθ'α, βάλλουν του μαουλούκ'ια.
Ἐπκιάσασιγ κ' ἐδέρναν τομ μέ τᾶβ βουθκιῶν τέσ νεῦρες,
τά γαίματά του τρέχασιν σάν τρέχουν οἱ χολέτρες.
Ὁ κόσμος ἐσπαράχτηκεν ἀπό τά κλάματά του
κ' ἡ γῆ χαμαί κοκ' κ' ἰνησεν ἀπό τά γαίματά του.
Καρφῶσαν τον εἰς τόσ σταυρόφ, φορέσαν του στεφάνιγ
κ' ἰ ὁ μάγος Ἄθανάσιος τόμ πότιζεν φαρμάκ'ιν.
Τά γαίματά του τρέχασιν κ' ἐκάμνασιν αὐλάκ'ιγ
κ' αἱ δέν εἶχ'εν παρηορκάν τό φοβερόφ φαρμάκ'ιν.
Ἐπρόσταξεν ὁ βασιλιάς κ' αἱ τοῦτον νά ποιήσουν,
τόμ μάγον Ἄθανάσιον νά τόμ ποκ'εφαλίσουν.
Ἐθύμωσεν ὁ Δέκιος, δέν ἠμπορεῖ νά κάτση
Ἐπρόσταξεν: τόν Ἅγιον βάρτε τον εἰς τήχ χάψην!
Ἐφκαιν' ἐν εἰκοσιχ χρονῶν ὁ Ἄι-Γιάρκης τότε
κ' αἱ βάλλουν τος στήφ φυλακήν ὄλοι οἱ στρατιῶται.
Ἐτρεχεν ὄλος ὁ λαός μέ ὄλην τήγ καρκιάν του
νά τοῦς βαπτίση ὁ Χριστός, γονεῖς καί τά παιδιά τους.

Ἐγίνηκαν Χριστιανοὶ ὄλοι μὲ τὴν ἀράδαν
βαπτίσθη κ' ἡ βασίλισσα-τήλ λέγαν Ἀλεξάνδραν.
Εἶχεν κ' αἱ ἕναν ἄνθρωπον, πού ἔκαμνεζ ζευκάριγ
κ' ἐψόφησεν τὸ βόδιν του μέσα εἰς τὸ χωράφιν.
Τρέχ' εἰ κ' αἱ πὰ' στὸν Ἄγιογ-γιά νά τόβ βοηθήση
τὸ βοῦν του πού ψόφησεν νά τοῦ τὸ ἀναστήση.
— Ἐλ', Ἄγιε, ἀνάστησε τόβ βοῦμ μου στὸ χωράφιγ
κ' ἰ ἐγιώ νά καταξιωθῶ στὰ ἰδικά σου πάθη.
Ἄ Ἄγιος ἐγέλασεν εἰς τὸν ἐμπιστευμένον
— Ἄ βοῦς σου εἶναι ζωντανός, εἶναι κ' αἱ ζευλαμένος
Ἐστράφηκεν ὁ γεωργός εἰς τοῦ Χριστοῦ τὴμ πίστην,
ἐπῆγε κ' ἐμαρτύρησεγ καὶ ἀποκ' ἐφαλίστην.
Κ' οἰμήθηκεν ὁ Ἄγιος σάν ἦταμ μέσ' στήχ χάψην.
Ἐπκιάσασιγ κ' ἐδήσασιν σφιχτά τὸν τράχηλόν του
κ' αἱ εἶδασιν τὸγ Κύριογ κ' ἐφίλαν τὸλ λαιμόν του
Καρκιά του ἦταγ καθαρή, δέν εἶχ' ἐμ μέσα δόλογ
κ' αἱ εἶδασιν τὸγ Κύριογ κ' αἱ ἦταν ἀσπροφόρος.
Ἄ Ἄγιος ἐστέκετουφ φεγγάριμ ποσ' ἰσμένον,
τὸ πρόσωπόν του ἔλαμπεσ σάν ἥλιος λαμπρισμένος.
Σκολάζω σας κ' ἰ ἀφήνω σας τ' Ἄγίου τὴβ βοήθειαιγ
κ' αἱ τοῦ κ' αἰροῦ χαρούμενοι κ' αἱ μὲ καλήν ὑγείαν.